

Sygn. akt III W 543/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Błaszczuk**

przy udziale protokolanta: Kamila Harasima

w obecności oskarżyciela publicznego: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2016 r.

sprawy **M. W.**, syna E. i M. z domu S., ur. (...) w R.

obwinionego o to, że:

od dnia 21 kwietnia 2015 r., 29 maja 2015 r. i 1 lipca 2015 r. w R. (...) w terminie 7 dni, jako dysponent samochodu marki F. o numerach rejestracyjnych (...), nie wskazał na żądanie funkcjonariusza Straży Miejskiej, komu użyczył do kierowania lub używania w/w pojazd, którego kierujący w dniu 4 marca 2015 r. o godz. 12.35 przy ul. (...) w Ł. nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” wypełniając znamiona wykroczenia z art. 92§1 kw, **tj. o czyn z art. 96§ 3 kw w zw. z art. 129b ust. 3 pkt 7 prd w zw. z art. 9§2 kw**

I. obwinionego **M. W.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. dotychczas poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

);

Sygn. akt III W 543/16

UZASADNIENIE

Ze Straży Miejskiej w Ł. w dniu 25 listopada 2015 roku wpłynął do Sądu Rejonowego w Radomiu wniosek o ukaranie **M. W.** zarzucający mu popełnienie wykroczenia polegającego na tym, iż: od dnia 21 kwietnia 2015r., 29 maja 2015r. i 1 lipca 2015r. w R. (...) w terminie 7 dni, jako dysponent samochodu marki F. o numerach rejestracyjnych (...), nie wskazał na żądanie funkcjonariusza Straży Miejskiej, komu użyczył do kierowania lub używania w/w pojazd, którego kierujący w dniu 4 marca 2015r. o godz. 12.35 przy ul. (...) w Ł. nie zastosował się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” wypełniając znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw - tj. o czyn z art. 96 § 3 kw.

Postanowieniem z dnia 16 marca 2016 roku w sprawie V Ko 52/16 Sąd Okręgowy w Radomiu przekazał sprawę obwinionego **M. W.** do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku.

W oparciu o wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. jest prezesem zarządu firmy handlowej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. (...). Obwiniony na stałe zamieszkuje w R., jest żonaty i ma na utrzymaniu dorosłego, ale niepełnosprawnego syna. Osiąga miesięczny dochód w kwocie ponad 4000 złotych, a nadto jest właścicielem domu jednorodzinnego o pow. 200 m2 i posiada nieużytek o pow. ok. 3ha położony w W.. Jest osobą niekaraną, nieleczoną psychiatrycznie.

Samochód F. o nr rej. (...) jest zarejestrowany na w/w spółkę. Jest to samochód zastępczy. Z samochodu tego korzystają osoby zatrudnione w firmie (...), których jest ponad 30. Korzystanie z pojazdów osobowych nie jest nigdzie ewidencjonowane.

W dniu 4 marca 2015r. o godz. 12:35 podinsp. ds. monitoringu Straży Miejskiej w Ł. – M. M., pełniąc dyżur w Centrum Monitoringu Miejskiego ujawnił wykroczenie z art. 92 § 1 kw. Wykroczenie to polegało na tym, iż kierujący samochodem F. o nr rej. (...) zaparkował na jezdni, gdzie obowiązywał zakaz zatrzymywania się – znak B-36.

Po ustaleniu w bazie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, iż w/w pojazd zarejestrowany jest na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. (...) wysłano w dniu 31 marca 2015 roku do siedziby firmy wniosek o udzielenie informacji o danych użytkownika samochodu.

Na powyższe pismo Straży Miejskiej w Ł. prezes zarządu firmy (...) zwrócił się o uzupełnienie nadesłanego wniosku poprzez nadesłanie zdjęcia uwidaczniającego twarz kierującego pojazdem i dokumentującego fakt popełnienia wykroczenia celem wskazania jego sprawcy i wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec winnego pracownika spółki. Wobec nieudzielenia żądanych informacji funkcjonariusz Straży Miejskiej wysłał do obwinionego kolejny wniosek o udostępnienie danych użytkownika pojazdu F. nr rej. (...). Prezes firmy (...) ponownie w piśmie do Straży Miejskiej podniósł, iż wskazanie sprawcy wykroczenia będzie możliwe po zapoznaniu się z fotografią przedstawiającą wykroczenie oraz twarz kierującego.

Obwiniony podejmował także z własnej strony kroki zmierzające do ustalenia, kto w dniu 4 marca 2015r. był użytkownikiem pojazdu F. o nr rej. (...). Zwracał się do kierownika transportu spółki o pomoc w ustaleniu kierującego samochodem oraz do kierownika logistyki w oddziale (...) firmy. Wobec braku prowadzenia ewidencji pojazdów osobowych w firmie (...) oraz faktu, iż samochód, którego dotyczyło wykroczenie był pojazdem zastępczym nie miał jednak możliwości ustalenia i wskazania funkcjonariuszom Straży Miejskiej kto użył F. (...) w dniu 4 marca 2015r. i dopuścił się wykroczenia niezastosowania do znaku B-36- zakaz zatrzymywania się.

W dniu 11 czerwca 2015r. firma (...) otrzymała pismo ze Straży Miejskiej w Ł. wraz z dokumentacją fotograficzną zaistniałego wykroczenia. W przesłanym materiale fotograficznym brak było jednak zdjęcia z uwidocznioną twarzą kierującego samochodem F. należącym do spółki (...). Wobec powyższego prezes zarządu wskazanej spółki pismem z dnia 8 lipca 2015r. wyjaśnił, iż nie jest możliwe wskazanie konkretnego pracownika firmy kierującego pojazdem F. w dniu 4 marca 2015 roku, który dopuścił się wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Do obwinionego wystosowano, więc wezwanie do osobistego stawiennictwa w celu złożenia wyjaśnień w Komendzie Straży Miejskiej w Ł. jako osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia. M. W. pisemnie wniósł o usprawiedliwienie nieobecności na przesłuchaniu z uwagi na urlop wypoczynkowy i zaplanowany wyjazd za granicę. Wniósł także o możliwość złożenia pisemnych wyjaśnień i odstąpienie od wzywania go na przesłuchanie.

Straż Miejska w Ł. zwróciła się do Komisariatu Policji w P. o pomoc prawną i przesłuchanie w charakterze podejrzanego o czyn z art. 96 § 3 kw – M. W..

W dniu 18 listopada 2015 roku do Sądu Rejonowego w Radomiu został skierowany wniosek o ukaranie M. W. za czyn z art. 96 § 3 kw.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia M. W. (k. 91), oraz zeznania świadka M. M. (k. 47-48, k. 91) i dowody nieosobowe w postaci: wydruków fotografii z monitoringu (k. 2-3), korespondencji pomiędzy Strażą Miejską w Ł., a obwinionym (k. 5-7, k. 9-22), wydruku z Ewidencji Ludności (k. 46).

Obwiniony **M. W.** zarówno w toku czynności wyjaśniających, jak i w trakcie postępowania przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Początkowo odmówił składania wyjaśnień. Przed Sądem oświadczył, iż samochód marki F. ujawniony na monitoringu, który zatrzymał się pomimo znaku B-36 należy do firmy (...) Sp. z o.o. Wskazał także, że po otrzymaniu wniosku ze Straży Miejskiej w Ł. o udostępnienie danych użytkownika

pojazdu zwracał się z prośbą o nadesłanie zdjęcia ujawniającego wykroczenie z twarzą kierowcy, aby ustalić w firmie kierowcę samochodu. Na przesłanym zdjęciu nie było jednak widocznej twarzy kierującego, a jedynie nieprawidłowo zaparkowany pojazd F. o nr rej. (...). Obwiniony jako prezes zarządu firmy (...) zwracał się do kierowników: transportu i logistyki o pomoc w ustaleniu, kto kierował pojazdem należącym do spółki w dniu 4 marca 2015r. Z uwagi na brak prowadzonej ewidencji pojazdów osobowych w firmie oraz faktu, iż samochód F. o nr rej. (...) był pojazdem zastępczym obwiniony nie mógł ustalić kto użytkował pojazd i popełnił wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wiarygodne albowiem brak jest dowodów dyskredytujących przedstawioną przez niego wersję stanu faktycznego. Są one rzeczowe, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności i zgodne z pozostałymi dowodami, którym Sąd dał wiarę.

Sąd obdarzył także w całości wiarą zeznania funkcjonariusza Straży Miejskiej w Ł. – M. M.. Świadek ten ujawnił wykroczenie popełnione przez kierującego samochodem F. pełniąc dyżur w Centrum Monitoringu Miejskiego. Jego zeznania znajdują oparcie w materiale nieosobowym zebranym w aktach sprawy i nie były kwestionowane przez obwinionego. Jego relacja jest rzeczowa i szczerą, choć niewiele wnosi do sprawy jeśli chodzi o ustalenie odpowiedzialności obwinionego za zarzucany mu czyn. Dotyczy bowiem zaistnienia wykroczenia z art. 92 § 1 kw w dniu 4 marca 2015r., stąd też nie ma istotnej wartości dowodowej dla ustalenia faktu sprawstwa obwinionego w popełnieniu zarzucanego mu czynu.

Dowody nieosobowe zgromadzone w toku postępowania, w tym także złożone do sprawy dokumenty, nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, nie budzą też wątpliwości Sądu, co do ich autentyczności oraz prawdziwości. Wobec czego Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im mocy dowodowej, odnosząc to do dokonanych ustaleń faktycznych.

Wykroczenia z art. 96 § 3 kw dopuszcza się ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Jak to wyżej ustalono, obwiniony M. W. pomimo niewykonania powyższego obowiązku w terminie zakreślonym mu przez Straż Miejską nie uchylał się od wskazania funkcjonariuszom Straży Miejskiej w Ł. osoby użytkującej w dniu 4 marca 2015 roku pojazd marki F. nr rej. (...). Podał jedynie niekonkretne dane jakimi dysponował zgodnie ze swoją wiedzą i w sposób odzwierciedlający faktyczną sytuację panującą w firmie (...). Zachowanie M. W. było niezawinione a tylko w przypadku udowodnienia winy można uznać, że doszło do popełnienia wykroczenia (art. 1 § 2 kw, art. 5 kw), oczywiście przy spełnieniu jego ustawowych znamion.

W tak ustalonym stanie faktycznym stwierdzić należało, że M. W. nie popełnił wykroczenia wobec braku możliwości przypisania mu winy w czasie czynu. Z tych względów, stosownie do treści art. 5 § 1 pkt. 2 kpw w zw. z art. 62 § 3 kpw Sąd uniewinnił go od dokonania zarzucanego mu czynu.

Uniewinnienie obwinionego determinowało również treść orzeczenia o kosztach procesu, którymi w myśl art. 118 § 1 kpsw należało obciążyć Skarb Państwa.

Z przytoczonych wyżej względów, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji.